

B

EXERCITATIO
M E D I C A
VIGESIMA QVARTA:

*In almâ Argentoratensium Aca-
demiâ proposita:*

PRÆSIDE
MELCHIORE SEBIZIO
juniore, Doctore ac Pro-
fessore Medico:

Respondente
M. PAVLO THOMA
ARGENTINENSI.

ARGENTORATI,
Typis exscribebat Joannes Andrea.

Anno M. DC. XXIV.

PROBLEMA I.

N pulmo moveatur per se, proprio ac naturali motu, qui ab insito principio proficiscatur? Ita quidem putat Averroës. Verum secus suadet sensus & ratio. Nam quod propria & insita vi movetur, id etiã alio quiescente movetur: quoniam à nullius motu dependet.

At pulmo quiescente thorace nunquam moveatur, velut à toto sic monstrat. E. propria & insita vi non movetur. I I. si pulmo moveretur à principio interno, utiq; etiam thorace detractò moveretur: quemadmodum cavã ablatã cerebrum moveri videmus: & remotis costis cor pulsare animadvertimus. At consequens rursus à toto sic redarguit.

I I.

Vtrum pulmo motus sui principium accipiat à corde? Agentem defendit Aristoteles lib. 3. de part. anim. c. 6. & lib. de Respirat. c. 4. & ult. Nos pulmonem quidem propter cor moveri concedimus, ut ejus calor ventiletur: quo nomine etiam cordis flabellum & ventilabrum à Philosophis appellari solet. Sed cor principium efficiens motus pulmonis esse inficiamur. Tale enim si esset, utiq; pulmo moveretur ad motum arteriarum, quæ motum suum cordi ferunt acceptum. At consequens refutat visus & tactus. Deinde, quia motus pulmonis pro voluntatis nostræ arbitrio aliquandiu potest intermitteri, rursusq; excitari: potest etiam pro libitu nostro variari in celeritate & tarditate, raritate & frequentia, magnitudine & parvitate, &c. Id quod facere nobis minimè liceret, si motus pulmonis à corde proximè dependere. Foret enim planè naturalis, neq; obsecundaret voluntati. Tertio, quia motus pulmonis cessare potest, persistente pulsu cordis: id quod in cohibitione spiritus apparet. At si ortum duceret

A 2

à corde

à corde, fieri non posset, quia motu principio pulmo moveretur.
Quarto, quia pulmo cordis motum minimè imitatur, quemadmo-
dum arteria. Multò quoque tardior est quàm cordis: ita quidem,
ut respiratio una tres quatuorve cordis pulsationes adequet.

I I I.

Quodnam ergò motus pulmonum principium? Gale-
nus scribit, illud extra pulmonum substantiam esse: ponitque qua-
druplex: facultatè scilicet animalem: caput, sub quo inaudiuntur ce-
rebrum & nervi: pectus, sive thoracem: & musculos thoracem
moverentes. Ex quibus quedam sunt principia remota: ut virtus
animalis & caput: quedam propiora, ut thorax: quedam proxi-
ma: ut muscoli thoracici. Virtus enim capiti insidens per nervos
musculos thoracis movet, cujus motum postea pulmones sequuntur.
Hi namque ex se omnis sunt motus expertes: continenter autem à tho-
race moventur: quippe cum thorax contrahitur, contrahuntur &
pulmones, undique compulsi atque compressi: quod expirantibus no-
bis & loquentibus usu venit. Cum verò thorax dilatatur, in omnem
quoque partem pulmones diducuntur. Hoc placitum Galenus tum
alibi, tum precipuè l. 6. de us. part. c. 2. 10. & 17. l. 7. us. part. c.
9. l. de instr. olf. c. 5. l. de util. respir. c. 5. l. de caus. respir. l.
5. de loc. aff. c. 3. l. 1. de diff. resp. cap. 4. & 18. & l. 2. de caus.
sympt. c. 4. tradit. Motus ergò pulmonis accidentarius est, se-
quiturque principium externum, motum scilicet thoracis, ne vacuum,
à quo natura abhorret, concedatur. Ratio Galeni est: quia nul-
lam invenire licet dispositionem, in qua thorax quiescat: pulmo
autem moveatur. Huc accedit & experientia, quæ Galeni decre-
tum confirmat. Nam vulnerato thorace, ut aer ingredi possit,
immobilis esse solet pulmo. Quid ita? quia aer sese insinuat, va-
cuumque spatium replet. Itaque opus non est, ut pulmo thoracis mo-
tum ad fugiendum vacuum sequatur. Historiam hujus rei recen-
set elegantem Archang. Piccolhom. l. 4. anat. lect. ult. ad
quam lectorem remittimus. Idem Author ibidem historiam
aliam narrat, quæ probare contendit, pulmonem non proprio, sed
alieno, & thoracis quidem motu moveri. Vidi, inquit, in viro mihi
familiari, qui è vitâ migravit, totum pulmonem costis omnibus
undique

undiq; tenacissimè, sine tamen difficultate respirandi, adherescen-
tem. Ex quâ historiâ sic licet argumentari. Pulmones in isto viro
aut liberè movebantur & motu proprio: aut alieno, motu scil. tho-
racis sese dilatantis & contrahentis. At proprio moveri non po-
terant: quia undiq; tenacissimè costis adherebant. Movebantur
ergò alieno, nimirum motu thoracis. Hoc enim se attollente, aère
implentur fistula pulmonis: & contrahente, rursus deplentur, sol-
lis in modum.

I V.

Sitné pulmonis officium, sanguinem & spiritum vita-
lem sinistro cordis ventriculo præparare? Hippocrates l. de
cord. scribit, pulmonem cordis intemperantiam, h. e. calidita-
tem, castigare. Plato in Timæo consentit, & pulmonem æstus il-
lius temperandi gratiâ conditum monet. Aristoteles l. 3. part.
animal. c. 6. & libell. de Respirat. pulmonem spirandi cau-
sâ datum asserit. Sed respirationem propter cordis refrigerium
institutam docet. Galenus l. 6. us. part. c. 2. & 9. nec non l. 7.
us. part. c. 5. dicit, pulmonem respirationis & vocis organon ef-
se. Recentiores etiam alios usus addunt: nimirum culcitram
esse cordis, & lobis suis cor in orbem complecti, ne vel antè à
sterno, vel postè à vertebra thoracis, dum movetur, offenda-
tur: alterare item & præparare aërem inspiratum cordi, ut spiri-
tui vitali conveniens possit esse pabulum, & apta materia genera-
tionis spiritus novi. Nos usus ultimos à neotericis traditos secun-
darios arbitramur: à veteribus autem propositos primarios. Nam
cùm pulmo se dilatat, externum aërem inspirat, pro refrigeratione
cordis, & refectione spiritus vitalis. Cùm se contrahit, aërem ca-
lefactum & fuliginosa cordis excrementa emittit, materiâq; vo-
cis suppeditat. Realdus Columbus l. 11. anat. c. 2. officium
commiscitur novum. Vult enim, sanguinem è venâ cavâ in
dextrum quidem cordis sinum effundi, & in illo attenuari: at non
per septi foramina, quæ negat, ferri in sinistram: sed per venam
arteriosam amandari ad pulmones: & in us. ita tractari, ut pars
in eorum facessat alimoniam: pars in spiritum vitalem sangui-
nèmq; vitalem abeat: sed postea per arteriam venosam in sini-
strum

strum ventriculum deducatur, ibique ultimam elaborationem atque
perfectionem acquirat: & tandem per arteriam magnam in omne
corpus distribuatur. Quam sententiam etiam Iulius Cæsar Aran-
tius in obs. anat. c. 33. amplecti videtur, & contra Galeni opi-
nionem, de sanguinis ex dextro sinu per septiforamina in sini-
strum transsudatione, multa argumenta in medium profert. Ve-
rum Columbi placitum refutant Archang. Piccolhominus l. 4.
anat. lect. ult. & Andr. Laurentius l. 9. anat. c. 6. quæst. 11.
Rationes Piccolhomini sunt istæ. I. Pisces spiritum vitalem
habent, & pulmonibus tamen carent. E. pulmones non sunt au-
thores spiritus vitalis. II. Si totus sanguis in dextro cordis sinu
attenuatus ferretur in pulmones, tum pro nutritione eorum, tum
pro generatione spiritus vitalis in pulmonibus, certè tanta deberet
esse vena artiosa, quanta est vena cava, in dextrum cordis thala-
mum inserta. Atqui hæc major est: illa longè minor. E. totus san-
guis è dextro sinu cordis ad pulmones minimè vehitur: sed tan-
tum illius, quantum pro eorum nutritione sufficit. Reliqua verò
pars, per poros septi è dextro in sinistram cordis specum percola-
tur: in quo spiritus & sanguis vitalis perfectionis caractere insi-
gnitur. III. Ad spiritus vitalis generationem locus requiritur
calidissimus. Talis autem pulmo non est: sed cor. E. in hoc so-
lum: non in illo spiritus iste procreatur. IV. Spiritus vitalis, qui
subtilissimus, ad sui generationem locum postulat densum atque
compactum, ut diutius in eo contineri, ac elaborari & perfici pos-
sit. At pulmo rarus est, laxus, mollis, & spongiæ similis. V. Si spi-
ritus prepararetur in pulmone, utique inde ad cor per arteriosam
venam derivandus esset. Atqui cum vas istud simplici constet
tunicâ, propter illius sanè raritatem, aut totus, aut magna ejus
pars disperderetur dissipata, antequam ad sinistrum cordis antrum
pertingeret. VI. Si ex sanguine spiritus gigneretur vitalis, pro-
fectò conjunctas oporteret esse venam arteriosam & arteriam
venosam, & propagines earum per vasos quosque copulatas. At in-
terjecti sunt rami arteria aspera: & ejusmodi vasos quosque non ob-
servantur. VII. Si pulmo procrearet spiritum vitalem, canales
haberet ex se in totum corpus exporrectos, per quos illius fieret di-
stributio.

*tributio. At quis anatomicorum eos observavit, aut demonstra-
re potuit? VIII. Si pulmo esset effector spiritus vitalis: cor autem
distributor: cor serviret pulmoni, essetq; eo ignobilius, quod absur-
dum. IX. Si pulmo faceret spiritum, sedes foret facultatis vitalis.
Statuitur enim spiritus facultatis vehiculum, quod facultatem in
certâ sede residentem communicat partibus alijs.*

V.

*Habentne mammae in viris aliquem usum? De usu
mammarum in mulieribus nullum est dubium. In ijs enim, inquit
Aristoteles l. 4. de part. an. c. 10. mulieres cibum parvulis suis
recondunt: quia lactificant. At lacte illis opus: quia solidiore
cibo uti non possunt: lac autem ad sanguinis naturam, quo in ute-
ro pascebantur, quam proximè accedit. Vnde Galenus l. 14. de
us. part. c. 8. illud ex Hipp. l. 2. Epid. sect. 3. menstruo ἀδελφόν,
germanum, vocat. Dubium verò haud est exiguum de usu mam-
marum virilium. Aristoteles quidem l. 4. de part. an. c. 10.
ait, factas esse, ut sedem cordis operiant. Quod ipsum quoq; Ga-
lenus l. 7. de us. part. c. 22. tradit. Verùm non videmus, quo-
modo corpuscula exigua, cordis situi minimè respondentia, sed al-
terum ad latus ejus dextrum, alterum ad sinistrum positum, tege-
re cor, & adversus externas injurias tueri valeant? Est enim cor
in medio thoracis collocatum, & magnitudine mammillas hasce
longè superat. De mammis quidem mulierum hoc concedimus:
quia totam ferè thoracis anticam partem occupant. Vnde etiam
ipsemet Galenus loco citato ingenuè fatetur, mammas mulie-
bres, cum glandulosam habeant naturam, & magnâ in molem ex-
tuberent, duo hæc officia, tegere scil. & defendere cor, magis præ-
stare cordi, quam viriles. Andreas Laurentius addit 3. alios
usus: nimirum ut sint ornamento viris: ut titillationem juvent
ac promoveant: ut virile corpus compleant, ne imperfectius sit
muliebri. Sed quid ornatus faciant corpuscula illa nigricantia,
& instar verrucarum prominentia, non apparet. Quomodo item
titillationem promoveant, non liquet; cum ex cute solum & pa-
pillis componantur: & titillationis sedem Aristoteles l. 3. de
part. an. c. 9. in diaphragmate constituat. Et si maxime titil-
lationem*

lacionem iuvarent; quæri tamen posset, cui bono? An ut libido exciteretur? Atqui titillatio molestia potius esse videtur quam voluptas. Si dicas, concessas esse viris, ut eorum corpus perficiant, ne imperfectius sit muliebri: Respondemus, nihil in corpore humano tantum propter τὸ ἔχει factum esse: sed omnia vel ad actiones obeundas, vel ad usus præstandos directa. At quam queso actionem obeunt mamma virorum? Nullam. Quem usum præstant? Nobis certè minime liquet: ideòq; aliorum sententiam avidè expectamus. Scimus equidem, docere quosdam, hunc papillarum esse usum, ut centrum sint, in quod nervorum à quinto pari dorsi (unde exquisitus illarum sensus) & venarum fines desinant. Verùm haud opinamur, hoc demonstrari ex anatomicè posse. Neq; enim syndromen vel nervorum, vel venarum in ijs observamus. Fortè is earum usus est, ut unà cum glandulis axillaribus emunctoria sint thoracis, & partium in eo contentarum. Constant enim substantiâ rarâ, laxâ, & fungosâ, ut superfluas excipere humiditates valeant. Referuntur insuper papilla ad glandulas: quarum officium est secundum Hippocratem l. de gland. ἀποσεπίζειν τὴν πλεονεξίαν τῶν ἄλλων σωματῶν, reliqui corporis redundantes humores auferre. Vnde sæpius eas tumere, & pravus imbutas humoribus deprehendimus, adeò ut quandoq; exulcerentur, findantur atq; dehiscant.

V.

An in mammis virorum lac generari possit? Secundum consuetum & ordinarium naturæ cursum lac in viris non generatur, tribus de causis. I. quia deest materia. Nam cum viri calidiores sint fœminis, & corpus habeant rarius atq; apertius, sintque mulieribus laboriosiores, multum sanguinis in sui nutritionem convertunt: multum etiam per corporis spiracula discutiunt: ita ut superfluus pro lactis procreatione non suppetat: quam ob causam etiam menstruis carent. II. quia desideratur efficiens: glandula scil. mamillares. Hæ enim secundum Hippocr. l. de Gland. lactificant. III. quia abest finis. Lactis enim is finis est, ut infantem in lucem editum alat. At lactandi provincia fœminis est

nis est demandata. Vnde Hipp. l. de Gland. mulieres lac habent: viri non habent. Dices Aristot. l. i. hist. an. c. 12. scribere, etiam in maribus lac fieri posse. Et Cardanum historiam narrare de viro 34. annorum, ex cuius mammis tantum lactis fluxerit, ut infantem nutrire potuisset. Respondemus, fieri posse, ut in viris quibusdam frigidioris humidiorisque natura humor quidam albicans, tenuis, aquosus & crudus, lactis emulus, gignatur. Verum autem lac, quod non modo album; sed etiam dulce, modice crassum, pingue, & nutritivum, in ijs generari non videtur: idque propter defectum glandularum, quibus vis illa γαλακτοποιητικὴ infiget.

VII.

An mammae virorum plane glandulis sint orbatæ? Ocularis inspectio docet, mammam virilem tantum ex cuticula, cute, papillis & pinguedine contextas esse: glandulosas autem corporibus lactificantibus destitui. Objicies, mammam tamen in quibusdam viris, non secus, atque in mulieribus, prominere, pendulasque esse. Respondemus, causam non glandulas, sed copiosam pinguedinem esse. Hæc enim in obesioribus corporibus magis circa papillas, quam alibi in pectore, luxuriare solet. In feminis autem glandulas habent, easque candidissimas, multis vasibus intertextas. Vnde & nutrimentum earum, & quod superest in nutritione, albicat: teste Avicenna l. 3. can. fen. 12. tract. 1. c. 1. Similes enim ratione assimilationis esse dicit hepatis. Quemadmodum enim hepar suum nutrimentum sibi in colore & temperaturam associare studet, albumque chylum rubificat & in sanguinem mutat: ita glandula mammarum rubrum sanguinem albificant, & in lac convertunt: ut eo infans noviter natus nutriatur, usque quò fortior evadat, & cibum solidiorem concoquere possit. Avicenna ibidem.

VIII.

Sitne diaphragma membrana potius quam musculus: an partim membrana, partim musculus? Particula hæc varias sortita est appellationes. Hippocrates eam ubique φρένας appellat: uti videre est aph. 18. s. 4. aph. 18. s. 6. aph. 54. s. 7. in Coacis prænot. l. i. Epid. s. 4. in prognost. l. de vet. Med. l. περὶ ἀνατομῆς. l. de off. nat. & alibi sæpius. Putat autem lib. de morbo sacro, nomen hoc habere τῆς τύχης κερτημένον, καὶ τῆς νόσου: τῶ δ' ὄντι ἐκ, ἐδὲ τῆς φύσεως. Ideoque
B μάτην,

ματῶν, frustra eo insigniri. Neq̄ enim apparere, quam vim habeat
ad sapiendum & intelligendum. Cerebrum enim intelligentia ac
prudētia internuncium & interpretem esse. Diaphragma autem
tantum sapere & intelligere, quantum auricula cordis audiunt, h.
e. nihil. Aristoteles Hippocrati subscribit l. 3. de part. an. cap. 10.
φῆτες, inquit, appellantur, ὡς μετέχουσι τι τῷ φρονεῖν, quasi participes
sint prudētia. Atqui nullatenus participes sunt. Sic autem nomi-
nantur, quod vicina sint ἴς, quae vim illam obtinent: (cordi enim
prætenduntur) & quia inflammata continuo mentem sensumq̄
perturbant. Idem Aristoteles septum passim διάζωμα, quasi zonam
per medium cingentem, nuncupat: ut ex loco alleg. & l. 1. hist. an.
c. 17. liquet. Reperitur & ὑπόζωμα, zona succingens, & περίζωμα,
circumcingens, ἀπὸ τῆς κοιλίας ἢ κοιλύσκειν, à cingendo. Plato, ut Gal.
l. 5. loc. aff. c. 4. notat, διαφράγμα ἀπὸ τῆς διαφράττειν, à secernendo,
primus appellavit. Causam reddit Aristot. l. 3. part. an. c. 10. Est
enim instar parietis & sepi, sedem cordis, tanquam partis nobilio-
ris, ab ignobilioribus, quae in abdomine contenta, dirimentis: ne
exhalatione cibi & caloris adventitij copiâ facile occupetur. Quod
nomen fortè mutuatus est ab Hippocrate, qui l. de virg. morb.
non quidem voce διαφράγματῶν: attamen διαφράξεως utitur. Ruf-
fus Ephes. l. 1. de hum. corp. part. appell. c. 9. interseptū: Theo-
dorus Gaza præcordia nominat: quod cordi, ut Aristoteles lo-
quitur, prætendatur: vel quia orificio ventriculi sinistro, quod ve-
teres κατὰ διασ vocârunt, quemadmodum Galenus tum alibi, tum
praecipuè l. 2. al. fac. c. 24. & l. 5. de loc. aff. c. 6. monet, sit contiguū.
Macrobius disseptum: Cornel. Celsus septum transversum di-
cunt, ab officio & situ: quia veluti interjectus paries thoracem ab
abdomine, & organa vitalia à naturalibus dirimit: & quia ab of-
se sterni per notharum costarum extrema ad lumborum regionem
fertur: quo nomine ab Hippoc. in Coac. prænot. διάτασις nuncu-
patur. Quæritur ergò, an membrana sit, an musculus, an partim
membrana, partim musculus? Plinius hanc partem videtur in
membranarum albo habere. Sic enim ille l. 11. hist. nat. c. 37. Exta
homini ab inferiore viscerum parte separantur membranæ, quae
præcordia dicuntur: quia cordi prætenduntur: quod Graeci appella-
verunt φῆτες. Huic refertur accepta subtilitas mentis: ideò nulla ei
est:

est caro: sed nervosa exilitas. Aristoteles l. 3. part. an. c. 10. partim muscolum, partim membranam facit. Est enim, inquit, septum costis annexum parte sui carnosiore validiorēq; mediā autē constat membranā exiliori. Et l. 1. hist. an. c. 17. scribit, cinctum costis, & subcartilagineis, & spine annexum esse: parte mediā tenue, membranēq; exilitate contextum. Nos cum Gal. l. 5. loc. aff. 4. l. 5. adm. an. 5. & 8. l. de dis. musc. c. 23. l. de caus. respir. & l. 8. adm. anat. c. 2. & Theophilo l. 3. de hum. corp. fabr. c. 18. septum muscolum esse volumus. Nam & formam musculi habet, carnem fibrosam: & officio musculi fungitur, cum ab omnibus medendi artificibus inter organa motui thoracis & respirationi servientia recenseatur. Eo enim inflammato, aut alio tumore detento, presso item, vulnerato, aliterve affecto, respirationem lēdi comperimus. Quae illius substantia pro membranā ab Aristotele habetur, membrana non est, sed tendo: teste Galeno l. 5. adm. anat. 5. & 8. Membranas enim peculiare habet duas: unam inferiorem, à peritoneo: alterā superiorem, à pleurā ortam: sic eodē docente l. 7. us. part. c. 21. Quod si propter tendinosam substantiam membrana statui deberet, musculi quoq; abdominis obliqui externi atq; interni, itēq; transversi, qui amplis admodū tendinibus sunt praediti, nec nō & is, qui in tibiā anteriū inseritur, suōq; latissimo tēdine, quo major in corpore non habetur, instar cutis femoris musculos posteriores circumdat, membranā dicendi forent. IX.

Rectēne Plato & Aristoteles usum diaphragmatis explicarint? Galenus l. 5. loc. aff. c. 4. scribit, Platonem putasse, diaphragma hunc usum habere, ut irascibilem animae vim in corde contentam ab appetitivā, quae in hepate residet, distinguat: propterea primus illi διαφραγματ & nomen imposuit; quamvis, ut idem Galenus ibid. refert, veteres imitatus etiam φρεσίν vocabulo usus sit. Aristoteles quid senserit, ex precedenti problemate liquet. Verū Galenus ibidem Aristotēle carpit, quod primariū illius officium ignoravit. Magna enim & per quā necessariā actioni deputatū est: cum respirationis sit φρεσίν. & quidē, ut idem lib. de caus. Respir. interpretatur, libera, quam in violentā vocat: quae scil. placido spirandi motu penē est insensilis. Fibris namq; contractis, expirationi: laxatis, inspirationi servit. Esse autē huius actionis instrumentū, ex supra:

ex supra dictis patet: quia laeso diaphragmate, respiratio statim of-
fenditur. Non esse autem principaliter propterea factum, ut medium
ventrem ab imo separaret, impediretq, quò minus cor, principum
facultatum sedes, à tetrìs halitibus, qui è culinà expirant, contur-
baretur, vel structura ejus declarat. Quippe septa nostri corporis,
quae partes solum à se invicem secernunt, unam eandemq, substan-
tiam habent. Probat hoc corpus falciforme, dextrà cerebri partem
à sinistrà sejungens: septum nasi, quod supra osseum: infra cartila-
gineum, nares discludens: septum cordis ventriculos ejus dirimens:
mediastinum pulmones in duas partes dividens. At diaphragma cir-
culos habet duos: unum tendinosum, in medio, tanquam in centro si-
tum: alterum carneum, illum undiquaq, ambientem: anteriùs ster-
no & costis spuris: posteriùs supremis lumborum vertebra duobus
validissimis ligamentis annexum. Mirabili insuper formà do-
natum est, ut piscem, quem Rajam vocant, referat. Διχότομον præ-
terea est in structurà & actione. Nam duas habet venas à trunco
vena cava, phrenicas dictas: duas arterias ab arterià magnà: duos
nervos ab infimis cervicis vertebra: duas membranas, superio-
rem à pleurà: inferiorem à peritoneo: duos circulos, carneum &
tendinosum: duo foramina, dextrum pro ascensu vena cava, &
sinistrum pro descensu œsophagi ad ventriculum: duo ligamenta
superioribus lumborum vertebra inserta: duplicem actionem, in-
spirationem & expirationem. Ex quibus perspicuum est, diaphra-
gma ad majus & nobilius aliquod opus, quàm ad simplicem & nu-
dam vitalium ac naturalium viscerum diremptionem conditum
esse. Ne tamen Platonis & Aristotelis opinio planè rejici
videatur, distinguimus inter primarium & secundarium usum.
Primarius est, in servire respirationi libera: teste Galeno loc. citatis: nimirum
l. de caus. resp. l. 5. adm. an. 5. & 8. l. 8. adm. an. 2. & l. 5. loc. aff. 4. Propterea
scribit Averroës, Galeno, primo hujus usus inventori, gratias esse agendas.
Secundarius est triplex. Primus qui à Platone in Timæo & Aristotele l. 3.
part. an. c. 10. expositus, & modo declaratus. Secundus hypochondria venti-
lare instar flabelli: quo nomine Hippocrates illud l. 1. de morb. mul. Διαπύρι
της κάτω κοιλίας, respiratorium imi ventris appellat. Tertius facum juvare
excretionem: authore Galeno l. 5. us. part. c. 15. l. 7. us. part. c. 21. & l. 2. de
mot. muscul. cap. 9. Comprimentibus enim musculus abdominis, faeces sur-
sum protrudi possent, nisi diaphragma deorsum propelleret.

F I N I S.

Q1 A 6570

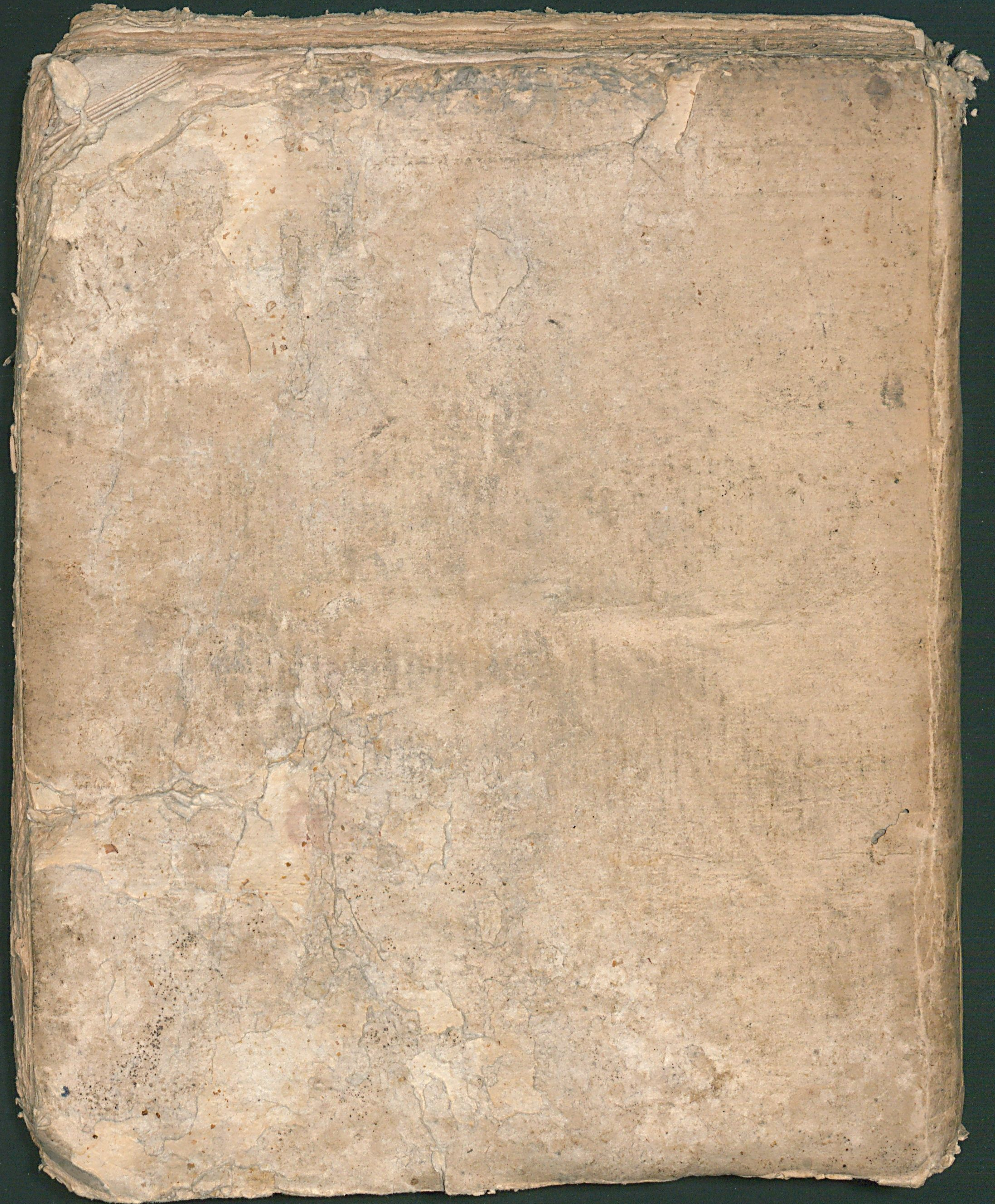
ULB Halle 3
002 937 867

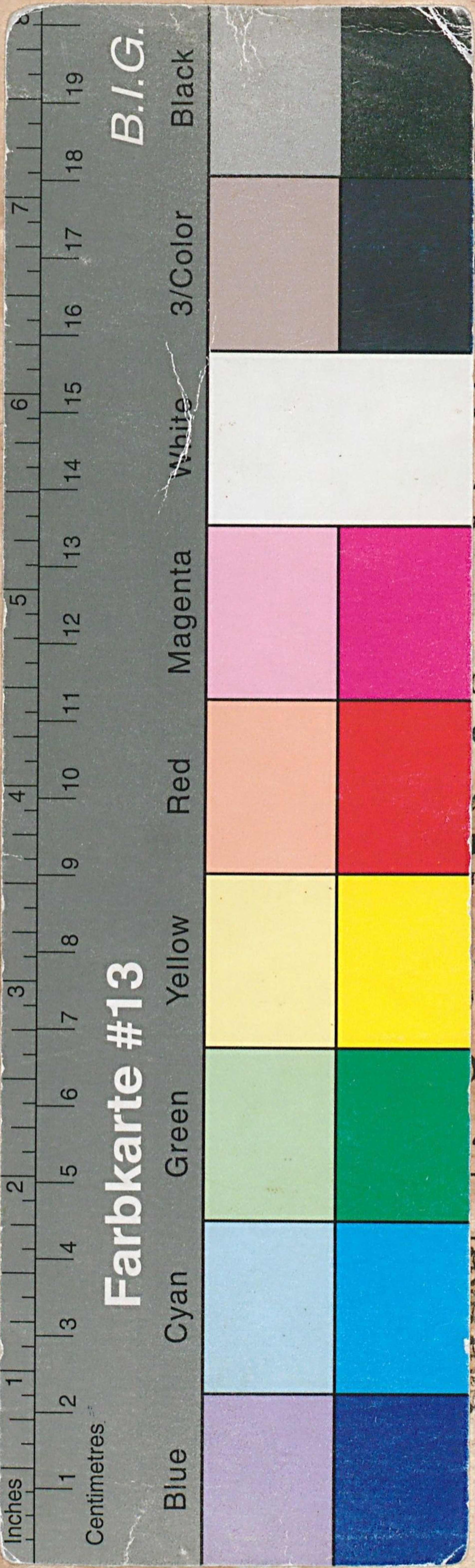

12

1017

TATIO
 ICA
 VARTA:
tensium Aca-
rosita:
 DE
 SEBIZIO
 ore ac Pro-
 dico:
 THOMA
 ENSI.
 DRATI,
annes Andrea.
 XXIV.

AK

